

EL CANT DE LA SENYERA

(Joan Maragall – Lluís Millet)

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants.

Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
Au germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat!
Que voleï! Contemplem-la
en sa dolça majestat!

Oh bandera catalana!,
nostre cor t'és ben fidel:
volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel:
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.

XVIII^a vetllada nadalenca del C.E.PUIGCASTELLAR

16 de Desembre del 2010

amb la participació d'ACOLITE
i l'Orfeó Tanit

Joan Maragall (Barcelona, 1860-1911). Fill d'una família d'industrial. Estudià batxillerat i, un cop acabat, entrà a treballar en el despatx del seu pare. A Maragall no li agradà la feina i, finalment, contradigué la tradició familiar i es llicencià en Dret el 1884 a la Universitat de Barcelona, carrera que no arribà a exercir. Rebé una formació adequada a la seva condició social: aprengué anglès i alemany, a part de francès i italià; cursà, també, estudis de piano. El 1890 entrà com a secretari de redacció al "Diario de Barcelona", on publicaria més de dos-cents articles en castellà sobre literatura, política i temes socials. El 1891 es casa amb Clara Noble, amb qui tingué tretze fills, i començà, aquest mateix any, la seva col·laboració en "L'Avenç", on publicà alguns poemes i un article sobre Nietzsche, del qual fou l'introduïdor a Catalunya. Les primeres poesies de Maragall daten de 1878; tres anys més tard guanyà la Flor Natural als Jocs Florals de Badalona, i el 1894 guanyà l'Englantina als Jocs Florals de Barcelona amb el conegut poema *La sardana*. El 1903 fou elegit president de l'Ateneu Barcelonès. L'any 1904 fou proclamat Mestre en Gai Saber. Arran de la Setmana Tràgica publicà una sèrie d'articles a "La Veu de Catalunya" que produïren un gran impacte en l'opinió pública. El 1911 fou nomenat membre de l'IEC. Caigué malalt el mes de novembre d'aquest mateix any i el 20 de desembre morí a Barcelona. Representant del Modernisme, de la seva obra destaquem, en el camp de l'assaig *L'Elogi de la paraula* (1903), *L'Elogi de la poesia* (1907), a més dels articles teòrics publicats a "La Veu de Catalunya" i a "L'Avenç", i en el camp periodístic, articles tan importants com "Ah!... Barcelona", "L'església cremada" o "La ciutat del perdó". La seva obra poètica més important estaria constituïda per *Poesies* (1895), *Visions & Cants* (1900), *Enllà* (1906), *El comte Arnau* (1911, última versió), que representaria la poetització de les llegendes populars, *Seqüències* (1911) i *Nausica* (1913). Traduí Nietzsche, Novalis, Goethe i Homer, entre d'altres.

EN EL 150 ANIVERSARI DEL NAIXEMENT DE JOAN MARAGALL

1. Inici: Poema. La vaca cega (Conxita Gillué)
2. Poema: Oda infinita (Rodolfo del Hoyo)
3. Text: Elogi de la paraula (Robert Cama)
4. Poema: Nodreix l'amor (Roser Caño)
5. Poema: La fageda d'en Jordà (Joan Llagostera)
6. Poema: La ginesta (Roser Caño)
7. Text: Elogi de la poesia (Robert Cama)
8. Poema: Romanza sens paraules (Pepita Valls)
9. Poema: Oda a Espanya (Itmar Conesa)
10. Text: Visca Espanya! (Robert Cama)
11. Poema: Excelsior (Joan Llagostera)
12. Text: La ciutat del perdó (Robert Cama)
13. Text: La iglésia cremada (Robert Cama)
14. Poema: Les minves del gener (Salva Redón)

Pere Calders (Barcelona, 1912-1994). És un dels escriptors més llegits de la literatura catalana. Ha destacat com a contista.

Es dona a conèixer als primers anys trenta amb dibuixos, articles i contes a diaris i revistes. Als vint-i-quatre anys publica els primers llibres: el recull de contes *El primer arlequí* i la novel·la curta *La glòria del doctor Larén*. Exiliat a Mèxic durant vint-i-tres anys, on coincideix amb el seu cunyat, l'escriptor Avel·lí Artís Gener "Tísner", escriu els que han estat considerats els seus millors textos, que tenen des del primer moment el reconeixement de la crítica, com els contes de *Cròniques de la veritat oculta* (1955) i de *Gent de l'alta vall* (1957), i la novel·la *Ronda naval sota la boira* (1966). Torna a Catalunya el 1962. El 1964 guanya el Premi Sant Jordi amb la novel·la *L'ombra de l'atzavara*.

A la dècada dels vuitanta li arriba la popularitat arran de l'èxit del muntatge teatral *Antaviana*, creat per la companyia Dagoll Dagom i basat en contes seus. Des d'aleshores es van reeditant tots els seus llibres i encara se'n publiquen de nous amb contes inèdits. Rep el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1986) i poc abans de morir és distingit amb el Premi Nacional de Periodisme (1993).

Fou Soci d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

NIT DE PAU I BONES FESTES

En el llibre *Cròniques de la veritat oculta* de Pere Calders hi ha un conte entranyable i sorneguer que es diu **Nit de Pau i Bones festes**.

Dos mesos abans de les festes nadalenques, el pessebrista rep la visita d'un funcionari de l'ajuntament, ple de tràmits i reglaments amb la intenció de supervisar la construcció del pessebre. Amb la seva actitud inquisidora, el funcionari interromp el tranquil món del pessebrista.

LES PÍNDOLES DEL CATALÀ SÓN ROSADES

Un nen, l'Ernest, un dia descobreix que al seu pessebre nadalenc hi ha un pastor de carn i ossos, un petit cosmonauta d'una altra galàxia que tot ho soluciona amb pastilles. "Com és que parles tan bé el català? No em diràs que també preneu unes pastilles...", li insinua l'Ernest. "Doncs sí: les píndoles del català són rosades. Cada idioma té el seu color. Apa, ajuda'm a treure el plat volador". Quan l'Ernest s'acomiada de l'homenet, li pregunta si no podria enviar píndoles d'aquestes, "serien tan útils", sospira. Però el viatger galàctic respon que el problema de la llengua ens l'hem de resoldre nosaltres. I toca el dos.

Què passaria si tinguéssim les pastillettes màgiques del català? Doncs mira, que els immigrants s'integrarien en un tres i no res, que als bars ens atendrien en la nostra llengua, que els jutges no tindrien excusa per seguir sent monolingües i que, amb una mica de sort, la llengua es despolititzaria d'una vegada per totes. Somniar és gratis, oi amic Calders? Visca la química! De totes maneres, i si voleu digueu-me malpensat, estic segur que n'hi hauria molts que es negarien a prendre-les ni que fossin regalades.